

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Bedstemoder

Citation: Andersen, H. C.: "Bedstemoder", i Andersen, H. C.: *H.C. Andersens Eventyr bd. IV kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal*, C. A. Reitzel, 1990, s. 46. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-hcaeventyr04val-shoot-workid62002.pdf> (tilgået 13. juni 2021)

Anvendt udgave: H.C. Andersens Eventyr bd. IV kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal

Bedstemoder.

☒ Bedstemoder er saa gammel, hun har saa mange Rynker og et ganske hvidt Haar, men hendes Øine de skinne ligesom to Stjerner, ja de ere meget smukkere, de ere saa milde, saa velsignede at see ind i. Og saa kan hun de deiligste Historier, og hun har en Kjole med store, store Blomster, det er saadant noget tykt Silketøi, det rasler. Bedstemoder veed saa Meget, for hun har levet længe førend Fader og Moder, det er ganske vist! Bedstemoder har en Psalmebog med tykke Spænder af Sølv, og i den læser hun tidt; midt i den ligger en Rose, den

* * * * * 47

☒ er ganske flad og tør, den er ikke saa smuk som Roserne, hun har i Glasset, og dog smiler hun allervænligst til den, ja der kommer Taarer i hendes Øine. Hvorfor mon Bedstemoder saaledes seer paa den visne Rose i den gamle Bog? Veed Du det? Hver Gang Bedstemoders Taarer falde paa Blomsten, da bliver Farven friskere, da svulmer Rosen og hele Stuen fyldes med Duft, Væggene synke, som vare de kun Taager, og rundt om er det den grønne, den deilige Skov, hvor Solen skinner ind mellem Bladene, og Bedstemoder - ja, hun er ganske ung, hun er en deilig Pige med gule Lokker, med røde, runde Kinder, smuk og yndig, ingen Rose er mere frisk, dog Øinene, de milde, velsignede Øine, jo det er endnu Bedstemoders. Ved hendes Side sidder en Mand, saa ung, kraftig og smuk; han rækker hende Rosen og hun smiler, - saaledes smiler dog ikke Bedstemoder! - jo, Smilet kommer. Han er borte; der gaae mange Tanker og mange Skikkelser forbi; den smukke Mand er borte, Rosen ligger i Psalmebogen, og Bedstemoder - ja, hun sidder der igjen, som en gammel Kone og seer paa den visne Rose, der ligger i Bogen.

☒ Nu er Bedstemoder død. - Hun sad i Lænestolen og fortalte en lang, lang deilig Historie: »Og nu er den ude,« sagde hun, »og jeg ganske træt, lad mig nu sove lidt.« Og saa lagde hun sig tilbage og hun trak Veiret, hun sov; men det blev mere og mere stille, og hendes Ansigt var saa fuldt af Fred og Lykke,

* 48

☒ det var ligesom der gik Solskin over det, og saa sagde de, hun var død.

☒ Hun blev lagt i den sorte Kiste, hun laae svøbt i det hvide Linned, hun var saa smuk, og dog vare Øinene lukkede, men alle Rynkerne vare borte, hun laae med Smil om Munden; hendes Haar var saa sølvhvidt, saa ærværdigt, man blev slet ikke bange ved at see paa den Døde, det var jo den søde, iegode Bedstemoder. Og Psalmebogen blev lagt under hendes Hoved, det havde hun selv forlangt, og Rosen laae i den gamle Bog; og saa begravede de Bedstemoder.

☒ Paa Graven, tæt under Kirkemuren, plantede de et Rosentræ, og det stod fuldt med Blomster, og Nattergalen sang over det, og inde fra Kirken spillede Orgelet de smukkeste Psalmer, der stode i Bogen under den Dødes Hoved. Og Maanen skinnede lige ned paa Graven; men den Døde var der ikke; ethvert Barn kunde ved Nattetid roligt gaae hen og plukke en Rose der ved Kirkegaards-Muren. En Død veed Mere, end alle vi Levende vide, den Døde kjender den Angest vi ville føle for Noget saa selsomt, som Det, at de kom til os; de Døde ere bedre end vi Alle, og saa komme de ikke. Der er Jord over Kisten, der er Jord indeni den. Psalmebogen med dens Blade ere Støv, Rosen med alle sine Erindringer er falden i Støv;

* 49

☒ men ovenfor blomstre nye Roser, ovenfor synger Nattergalen, og Orgelet spiller; man tænker paa den gamle Bedstemoder med de milde, evig unge Øine. *Øine kunne aldrig døe!* vore skulde eengang see hende, ung og smuk, som da hun første Gang kysede den friske, røde Rose, der nu er Støv i Graven.

*